

En Ramon, en Joan, en Manuel... en homenatge

En les darreres setmanes hem acomiadat tres grans patriotes, que van dedicar gran part de la seva existència a aconseguir la Llibertat del nostre poble. Eren gent com qualsevol de nosaltres, gent normal, gent de casa, gent del país. Es van mobilitzar, manifestar, van celebrar, van riure, van cantar amb nosaltres. I també es van empenyar, quan calia. No eren mediàtics. Eren la puta infanteria nostra. La que ho fa tot i no demana res a canvi, perquè l'únic que vol és poder-se mirar al mirall i no tancar els ulls.

En Ramon, membre de la Junta Directiva de Reagrupament, i un activista dels de sempre, de la primera línia, que es comprometia sempre amb el que feia i que exigia, també, que la resta ho féssim. Deia les coses clares, sense floritures, quan et trobarem a faltar, però el teu exemple, el teu record, la teva empremta que ens has deixat aquests darrers anys sempre perdurarà en tots els qui et vam estimar.

En Joan, quintaessència del militant discret, callat, però d'un compromís robust, a preu de bomba. Era el corrector lingüístic d'aquesta publicació que llegiu, de La Veu. Feia la feina quan se li

demanava, i la feia plugués o nevés, fos quan fos, sense posar excuses, perquè no en tenia. De fet, no les veia. Només veia el deure, l'orgull de fer el que cal fer, per ell, per nosaltres, pel país.

I en Manuel, amb una trajectòria política que es remuntava a la militància dels anys 70, és a dir, dels de pedra picada, dels durs, d'aquells que no tenen por i ho donen tot pel tot. Dels que quan rebien un encàrrec el complien de forma immediata i encara en demanava més, la seva vida era un compromís amb tots nosaltres.

Sense ells, naturalment, no seríem on som. No hi hauria hagut res del que ha passat en els darrers temps. I, per descomptat, si fos per ells, ja hauríem enllestit fa temps.

Quin honor i quina joia haver-los conegut i estimat! Quan al llarg dels anys et trobes persones com aquestes, donen sentit a la teva vida, sents que val la pena viure-la i lluitar, sempre lluitar fins aconseguir la fita.

No us oblidarem mai. I us estimarem sempre. I la victòria serà, sobretot, vostra.

Aquest número de La Veu, us va dedicat a vosaltres i a tots aquells que us precediren.

Amb articles de:

David Bonvehí
Josep Lluís Gozalbo
Arnau Padró
Teresa Casals
Carles Rafales

Josep Sort

President de Reagrupament

Per a l'amic Ramon Payàs

Vaig conèixer en Ramon a Manresa, l'any 2010. Com a bon patriota que era, es va posar en contacte amb mi perquè jo acabava de ser escollit diputat al Parlament de Catalunya i em volia encomanar el seu amor a la cultura catalana i dur a terme accions concretes a favor de la Catalunya Central, sobretot en l'àmbit de la cultura.

A partir d'aquell moment, vam començar a treballar pel reconeixement i la divulgació de les Homilies d'Organyà. Després vam retrobar-nos en totes aquelles accions a favor del procés d'autodeterminació de Catalunya, i, posteriorment, al Consell Nacional del PDeCAT, on ell venia en nom de Reagrupament. Vam fer molta feina plegats i

més que n'havíem de fer... però, inesperada i tristament, ens ha deixat. Des d'aquí, en nom propi, però també en nom del PDeCAT, volem manifestar el nostre més sincer pèsam i et volem dir que et trobem a faltar.

David Bonvehí

En record d'en Ramon

En Ramon Payàs ens ha deixat sobtadament i ens ha deixat un buit difícil de reparar. La seva vida ha estat una alenada d'energia i empena que ens ha obert moltes coses.

Quan et vaig conèixer, Ramon, ara ja fa dotze anys, de seguida coincidírem que aquest país necessitava una major afirmació si volia sortir del pou en què anava caient. I per això participarem en la creació de Reagrupament. Mentre molts renunciaven a molts dels nostres drets com a poble tu ens encoratjares a mantenir-nos fermes i amb dignitat.

Al mateix temps i a fi de donar més dignitat a la nostra llengua, tan vilipendiada pels que la menyspreen, i, juntament amb d'altres companys, vam crear l'Associació Amics de les Homilies d'Organyà i, com a complement, la Ruta de la Llengua que ha de marcar i visualitzar totes les terres de parla catalana. Val a dir que tu has estat la part més

activa de la nostra associació, la persona incansable que ha picat totes les portes que han fet falta perquè aquesta Ruta comenci a ser una realitat. Ha estat un no parar des de la presentació ja fa 8 anys al Parlament amb el suport de Carles Puigdemont, a la inauguració de la Ruta al poble d'Organyà on comptarem amb la dissertació de Quim Torra. Seguïrem amb l'establiment d'acords amb Andorra, amb els amics de Prada de Conflent i de l'Alguer, baixarem a lligar projectes a Gandia i Beniarjó i a Palma, i, finalment, la instal·lació del monòlit de la Ruta a Montserrat.

A tot arreu, més enllà dels nostres projectes, han conegut la bonhomia i empena del teu caràcter i sempre has estat ben rebut. Amb el suport ferm i constant de la Maria Àngels has sabut sumar molts esforços dispersos a una mateixa causa: escultors, pintors, músics, escriptors, lingüistes,

polítics ...I en un món tan atomitzat això no és gens senzill.

Fins i tot has dedicat temps i esforços per ajudar les vulnerables monges caputxines del carrer Talamanca tot encapçalant amb saviesa l'associació 379.

I tu a tot li posares aquella passió i generositat que et feien únic. Com diu l'autor de les Homilies d'Organyà: *"Si hom parlés tan bé com un àngel totes les llengües del món, però, en canvi no tingués caritat tot això no li serviria de res per la seva salvació"*.

Ara ens tocarà a nosaltres seguir l'obra iniciada. I per la teva memòria haurem de treure forces per tirar-la endavant. De ben segur que ho farem, doncs d'altra manera sabem que no ens ho perdonaries. Ramon, company, amic, fins sempre.

Josep Lluís Gozalbo

Homenatge a en Ramon Payàs

Vaig conèixer en Ramon durant l'organització de la consulta popular sobre la independència per part de la plataforma Manresa Decideix. Ben aviat vaig saber que formava part del nou partit, Reagrupament Independentista, que s'havia fundat recentment. En aquell moment però, tot es va quedar en una coneixença de vista, com la que s'estableix habitualment, en el món de la política, amb moltes persones.

No va ser fins 5 anys més tard que vam retrobar-nos en un projecte comú. Vam construir plegats una candidatura unitària a les eleccions municipals del 2015 sota el nom de Millor Manresa, seguint l'estela del projecte Millor Barcelona que s'havia iniciat a la capital del país. La coalició local que vam formar entre Reagrupament Independentista, Solidaritat per la Independència i MoVeM Manresa no va ser fàcil d'assolir. Pesaven molt les ferides del passat entre Reagrupament i Solidaritat -partit al qual m'havia afiliat l'any 2010 després de la gran manifestació del 10J-. Vam haver de superar la rivalitat entre les dues forces que hi havia hagut temps enrere posant el país i l'interès local per davant. De manera que els inicis de la nostra relació política no van ser fàcils, però vam saber deixar enrere les dificultats i de seguida vam treballar de forma intensa per l'èxit de la candidatura. Una

de les primeres coses que vaig veure és que era una persona d'idees molt clares que a més les defensava de forma apassionada i contundent. Alhora, però, era una persona amb la qual no era difícil arribar a consensos.

En Ramon fou treballador de Caixa Manresa durant molt de temps. Una de les coses que cal reconèixer-li és que va ser de les poques persones que va aixecar la veu per denunciar que la fusió de la històrica caixa local significaria la dissolució de la seva identitat i tasca social i una greu pèrdua per la ciutat. El que es va vendre com la possibilitat de participar d'un gran projecte més potent s'ha demostrat una debilitació del teixit econòmic de Manresa que ha agreujat la seva decadència. Tant de bo els qui tenien el poder de decidir haguessin escoltat el Ramon!

Un altre dels grans projectes que en Ramon ha treballat els darrers anys, juntament amb els seus companys de Reagrupament de Manresa, és el que s'ha dut a terme en el marc dels Amics de les Homilies d'Organyà. Amb l'objectiu de promoure la llengua catalana han estat treballant en la Ruta de la Llengua, en diversos indrets dels Països Catalans on s'hi han anat duent a terme diferents tipus d'actes. També des de l'Associació s'ha fet una forta promoció de les Homilies d'Organyà com a origen de la llengua catalana i s'han

construït diversos monuments commemoratius, un d'ells a Manresa.

L'estima d'en Ramon per Catalunya era innegable i ho demostrava en el seu dia a dia. Però a més, tenia també un elevat patriotisme local. La seva implicació en el teixit associatiu de la ciutat era coneguda. Darrerament fou un dels principals impulsors de la Plataforma 379, que tenia per objectiu la protecció de les monges caputxines del convent de Sant Carles Borromeu per la seva precària situació després de l'abandonament del bisbat. La Plataforma 379 va organitzar diversos concerts per recaptar fons per garantir uns mínims en la qualitat de vida de les monges i en Ramon hi va tenir un paper molt destacat, fruit de la seva generositat i vinculació social amb la ciutat.

El traspàs d'en Ramon ens va agafar a molts per sorpresa. Era una persona encara jove i amb projectes en marxa. Hem perdut un gran lluitador al servei del país i de la ciutat de Manresa. Em genera tristesa que no hàgim estat capaços de què ell pogués gaudir d'una Catalunya independent. Per en Ramon i molts d'altres entomem el repte de fer-ho possible el més aviat millor. Perquè molts catalans ho puguin viure i gaudir ben aviat.

Descansa en pau amic.

Arnau Padró

Gràcies, Joan

En Joan era un home de conviccions profundes i de compromís inalterable. Estimava el seu país i el volia lliure, just i pròsper. Considerava la llengua catalana un pilar fonamental del passat, del present i del futur de Catalunya. Era un home de Reagrupament.

Personalment era discret, minuciós, responsable, càlid i, sobretot, constant. Ha estat molts anys una peça

imprescindible en la redacció de *La Veu*. Perquè estimava la llengua, volia que s'emprés correctament i, fugint de qualsevol protagonisme, ha fet possible que els articles de la nostra revista tinguessin una gran qualitat lingüística.

Et trobarem molt a faltar, Joan. De lluny seguïem l'evolució de la teva malaltia i, el dia que ja no vas poder corregir els textos de *La Veu*, vam témer el pitjor. Vas

atendre el teu compromís fins al final.

Gràcies una altra vegada, Joan. En memòria teva procurarem que la nostra revista continuï arribant als nostres companys i companyes reagrupats amb la mateixa qualitat lingüística que tu vas aconseguir

Teresa Casals

En record d'en Joan Prats

Com podem parlar d'algú que no ha estat solament un company de lluita sinó un amic, un mestre i un portaveu de valors ètics.

Com a company de lluita recordem aquelles reunions interminables, als Propis a Nou Barris, on un petit grup, totalment divers però amb la mateixa motivació, ens varen trobar i no solament vàrem fer camí junts per a aconseguir unes fites polítiques sinó també a nivell personal. En aquestes reunions eren el reflex del que volíem transmetre en la nova República, que en aquell moment ens semblava gairebé un somni impossible. En aquell grup tant divers el Joan destacava per el seu passat de lluita, incombustible, per la llengua catalana en totes les seves formes, com a element cohesió i com una eina d'enriquiment cultural. Entre reunió i reunió, vàrem

anar descobrint el seu passat mes combatiu. En Joan era sempre aquella figura que aportava el punt clau, el seny i l'experiència de lluita de molts anys, que per a molts de nosaltres que justament ens iniciàvem en aquest món d'activisme polític, ens era molt nou.

En Joan, era d'aquelles persones que amb la seva manera de parlar et captivava i t'agradava escoltar el que deia, doncs el que deia no solament era molt assenyat sinó molt humà, conscient de les nostres limitacions, que en aquell moment eren òbvies però que per la nostra inexperiència no n'erem conscients. Recordem que malgrat les nostra inexperiència, en Joan gaudia al veure que en nosaltres podia veure la continuació de la seva lluita.

Les seves energies i el seu compromís eren inegotables,

sempre el recordarem traçant amunt i avall i ajudant allà a on calia.

Ara parlarem d'en Joan com amic. Com ja sabeu, per la gent que ha tingut la gran sort de poder-lo tractar, en Joan com a persona era una delícia, doncs era una persona propera que transmetia molta humanitat i civisme. El seu compromís amb l'altre, sense fer cap tipus de distinció ni sectarisme, feia que sempre hi fos quan algú ho necessitava per donar un cop de mà, un consell o aportar la seva experiència.

Adeu Joan, però aquest és un adeu provisional, doncs el teu llegat perdura i la teva lluita continua amb nosaltres, ha estat un plaer poder conèixer algú com tu.

Carles Rafales,
associat a Reagrupament